

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Petra Dukesa, JUDr. Juraja Semana, JUDr. Margity Fridovej a JUDr. Anny Markovej v právnej veci žalobcu v **1. rade: Ing. L**, žalobcu v **2. rade: Mgr. I**, proti žalovanému: **B** o neplatnosť uznesení zhromaždenia delegátov zo dňa 9. novembra 1999, na dovolanie žalobcov proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 104/2005 zo dňa 19. októbra 2006, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov **z a m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 30 Cb 1/00–271 zo dňa 18.6.2003 rozhodol tak, že vyslovil, že uznesenia zhromaždenia delegátov B, konaných dňa 19.10.1999 a 9.11.1999, sú neplatné a žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť 3500 Sk náhradu trov konania.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dokazovanie vykonával s odkazom na zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo 111/02

zo dňa 23.1.2003, podľa ktorého bol povinný skúmať, či na odvolaní podanom žalovaným, ktoré podpísala predsedníčka družstva J. F, je podpísaná osoba oprávnená v mene družstva konať a či v čase podania odvolania bola riadne zvolená za predsedníčku družstva, v súlade s čl. 69 ods. 2 Stanov družstva, ďalej, či na určení neplatnosti uznesení zhromaždenia delegátov zo strany žalobcov je naliehavý právny záujem v zmysle O.s.p., keďže v septembri roku 2001 sa konali riadne voľby predsedníctva. Súčasne bolo uložené skúmať a odstrániť rozpory prezentované účastníkmi, a to, či išlo o pokračovanie zhromaždenia delegátov, alebo o nové zhromaždenie delegátov, nakoľko je rozpor v zápisniciach a tvrdeniach účastníkov a v poslednom rade, či zhromaždenie delegátov bolo uznášaniaschopné, a že pokiaľ by išlo o nové zhromaždenie delegátov, či bol dodržaný článok 60 Stanov družstva a pokiaľ by išlo o náhradné zhromaždenie, či postupovalo podľa čl. 61 Stanov družstva. Z doplňujúceho dokazovania súd mal za to, že Ing. J. F za predsedu B v zmysle čl. 69 ods. 2 Stanov bola právoplatne zvolená, a že naliehavý právny záujem žalobcov bol daný. K otázke, či zhromaždenie delegátov zvolané na 19.10.1999 bolo uznášaniaschopné, prvostupňový súd uviedol, že na zhromaždení delegátov dňa 19.10.1999 bolo pozvaných 120 delegátov a na platnosť akéhokoľvek uznesenia bola potrebná nepretržitá fyzická prítomnosť minimálne 69 delegátov, čo je nadpolovičná väčšina delegátov. Vzhľadom na to, že podľa zápisnice, bolo v čase, keď sa hlasovalo, prítomných podľa prezentácie 50 delegátov, čo bolo menej ako nadpolovičná väčšina, nemohlo byť platne prijaté ani uznesenie, ktorým sa odhlasovalo prerušenie zhromaždenia delegátov, keďže zhromaždenie delegátov nebolo už v tomto čase uznášaniaschopné. Za nesporné konajúci súd uviedol, že na deň 9.11.1999 bolo pracovným zhromaždením delegátov zvolané pokračujúce zhromaždenie delegátov v zmysle prijatého uznesenia zo dňa 19.10.1999. Na zhromaždení zvolanom na deň 9.11.1999 bolo prítomných zo 123 pozvaných 55 delegátov. Z textu pod poznámkou uvedenou na poslednej strane zápisnice, ktorá je podpísaná mandátovou komisiou, konajúci súd zistil, že toto zhromaždenie sa uskutočňuje ako náhradné, bez ohľadu na § 238 ods. 3 Obchodného zákonníka. Z predložených dokladov mal súd teda za to, že uznesenie prijaté na zhromaždení delegátov dňa 19.10.1999 nebolo prijaté platne a keďže toto zhromaždenie delegátov nebolo uznášaniaschopné, zhromaždenie delegátov neprijalo platne ani uznesenie o poverení pracovného predsedníctva na zabezpečenie pokračovania zhromaždenia delegátov a uznesenie o prerušení

zhromaždenia delegátov nemohlo byť platné. Uviedol, že termín pokračujúce zhromaždenie delegátov Obchodný zákonník ani nepozná, a že článok 60 Stanov upravuje zvolanie zhromaždenia delegátov. Súd mal za to, že v danom prípade sa jednalo o náhradné zhromaždenie delegátov, ktoré však nebolo zvolané podľa čl. 61 Stanov predstavenstvom družstva a navyše bol doplnený program o bod 8: „Odvolanie a doplňovacie voľby členov komisie“, čo je v rozpore s čl. 61 Stanov, z ktorého dôvodu súd vyslovil aj uznesenie zo dňa 9.11.1999 za neplatné.

O odvolaní žalovaného, proti tomuto rozhodnutiu, rozhodol ako súd odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 2 Obo 104/2005 zo dňa 19.10.2005 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 30 Cb 1/00-271 zo dňa 18.6.2003 zmenil a žalobu zamietol. Žalobcov zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 4000 Sk .

Po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O.s.p., § 214 ods. 1 O.s.p. odvolanie žalovaného označil za právne dôvodné. Citoval ustanovenie § 242 Obchodného zákonníka, s poukazom na obsah ktorého uviedol, že návrh môže podať člen, ak požiadal o zaprotokolovanie námietky na členskej schôdzi, ktorá uznesenie prijala, alebo ak námietku oznámi predstavenstvu do jedného mesiaca od konania tejto schôdze, a že návrh možno na súd podať len do jedného mesiaca odo dňa, keď člen požiada o zaprotokolovanie námietky, alebo od oznámenia námietky predstavenstvu. Na základe obsahu spisu zistil, že žalobcovia pri prejednaní sporov pred obidvoma súdmi neprodukovali dôkazy o splnení podmienky na prejednanie neplatnosti uznesenia členskej schôdze, a to zaprotokolovanie námietky na schôdzi, alebo oznámenie námietky predstavenstvu družstva v lehote určenej zákonom v lehote do jedného mesiaca od konania schôdze. Skúmanie tejto podmienky označil za základný predpoklad pre prejednanie návrhu na vyslovenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze a uviedol, že až po splnení tejto podmienky je možné zaoberať sa námietkami neplatnosti uznesenia členskej schôdze. Ide o podmienky vyplývajúce priamo zo zákona, súd sa musí s ňou zaoberať aj bez návrhu účastníkov a konštatoval, že súd prvého stupňa sa ustanovením § 242 Obchodného zákonníka neriadil. Konštatoval, že žalovaný túto námietku vzniesol až v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa podaním zo dňa 31.7.2003, na základe čoho žalobcovia začali produkovať dôkazy na splnenie tejto podmienky a predložili fotokópiu poverenia

Ing. Č - žalobcu v 1. rade Ing. I. Č zo dňa 28.10.1999 na zastupovanie vedúceho organizácie na hmotnoprávne úkony bez obmedzenia do 31.12.1999, fotokópiu listu žalobcov adresovaného predstavenstvu družstva žalovaného zo dňa 7.12.1999 s označením veci „neplatnosť konania Zhromaždenia delegátov dňa 9.11.1999“ údajne doručený dňa 8.12.1999 Ing. Č, ktorý prevzatie potvrdil svojím podpisom. Z označenia a obsahu predložených fotokópií odvolací súd zistil, že ide o toho istého Ing. Č, ktorý žalobcov až do vypovedania plnej moci a opätovného udelenia plnej moci zastupoval, z ktorého pohľadu na dodatočne predložené doklady bez náležitého osvedčenia ich pravosti v označenom čase v odvolacom konaní odvolací súd označil tieto za také, ktoré sa javia ako neviery hodné. Uviedol, že prijímanie doručenej pošty adresovanej predstavenstvu nie je v kompetencii predsedu predstavenstva, a to aj za predpokladu, že podateľňa družstva má obedňajšiu prestávku, ako uvádzajú žalobcovia v podaní zo dňa 12.9.2003. Konštatoval, že žalovaný existenciu takýchto dokumentov v archíve doručenej pošte poprel a žalobcovia v 1. a v 2. rade doručenie námietky predstavenstvu družstva v lehote do jedného mesiaca od konania členskej schôdze náležite nepreukázali, na základe čoho odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu, s vyznačenou právoplatnosťou 25.11.2005, v zákonnej lehote podali žalobcovia dovolanie, podaním doručeným osobne súdu dňa 23.12.2005 a poštou dňa 18.1.2006 a navrhli rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 104/2005 zo dňa 19.10.2005 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Konštatovali, že Najvyšší súd Slovenskej republiky opomenul fakt, že žalovaný až do momentu, keď podal odvolanie 31.7.2003, teda viac ako tri a pol roka túto skutočnosť nenamietal, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky pri hodnotení dôkazov na to ani neprihliadol. So spochybnením ich dôkazu, že Ing. Č splnomocnil Ing. Č splnomocnením zo dňa 28.10.1999 na zastupovanie vedúceho organizácie do 31.12.1999, ako aj list žalobcov zo dňa 7.12.1999 adresovaný predstavenstvu, na ktorom Ing. Č vyznačil jeho prijatie dňa 8.12.1999, sa nestotožnili a tieto závery označili za účelové, ktoré nemajú oporu v žiadnom dokazovaní, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadne nevykonali. Nevypočul ani Ing. Č, ktorý zastupoval žalobcu v 1. a v 2. rade, ktorí boli na pojednávaní prítomní, ktorý postup Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozsudku ani

nezdôvodnil. Žalobcovia zároveň poukázali na fakt, že samotný žalovaný nijako nevyslovil pochybnosti o tvrdeniach žalobcov ohľadne zaslania námietok voči rozhodnutiam zhromaždenia delegátov, ktoré sa konalo dňa 9.11.1999 a nespochybňoval ani predložené dôkazy, splnomocnenie z 28.10.1999 a list žalobcov zo 7.12.1999. Uviedol, že pritom všetky tieto dôkazy boli zrealizované po podanom odvolaní zo dňa 31.7.2003 a boli reakciou na tvrdenia v odvolaní. Prečo tomu tak bolo, podľa žalobcov odporca vedel a uviedol, že sám v pracovnom posudku, ktorý vypracoval Ing. Č dňa 8.2.2001 uviedol, že „Dňa 28.10.1999 bol Ing. Č na základe dohody o plnomocenstve poverený zastupovaním vedúceho organizácie s platnosťou do 31.12.1999“. Žalobcovia namietali, že súd bez bližšieho zdôvodnenia uveril tvrdeniu žalovaného, že v došlej pošte za obdobie od 9.11.1999 do 9.12.1999 námietku predstavenstvu ohľadne platnosti uznesení, prijatých na valnom zhromaždení neprijal a zároveň uviedli, že z obsahu rozhodnutia nevyplýva, prečo súd na toto tvrdenie nepotreboval žiadny dôkaz .

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie podľa § 242 ods. 1 O.s.p., ako podané v zákonnej lehote, spĺňajúce náležitosti dovolania (§ 241 O.s.p.) s tým, že prípustnosť dovolania je daná ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. Ide o dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žaloba žalobcov o vyslovenie neplatnosti uznesení zo dňa 19.10.1999 a 9.11.1999 bola zamietnutá. Z predložených dôkazov je zrejmé, že rozsudok súdu prvého stupňa bol vydaný na základe vykonaného dokazovania, v súlade s pokynmi súdu uvedených v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, s ktorými skutočnosťami sa súd prvého stupňa dostatočne vysporiadal. V odvolacom konaní, na základe ktorého bol vydaný napadnutý rozsudok, sa odvolací súd zaoberal námietkou, ktorá do tohto momentu skúmaná nebola a ani namietaná. Ide o odvolací dôvod, či bol splnený predpoklad pre úspešné podanie žaloby o vyslovenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze zhromaždenia delegátov, či člen, ktorý žalobu o vyslovenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia delegátov podal, požiadal o zaprotokolovanie námietky na členskej schôdzi, ktorá uznesenia prijala, alebo námietku oznámil predstavenstvu do jedného mesiaca od konania tejto schôdze.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že na návrh člena vysloví súd neplatnosť uznesenia členskej schôdze, pokiaľ je v rozpore

s právnymi predpismi alebo stanovami. Návrh súdu môže člen podať, ak požiadal o zaprotokolovanie námietky na členskej schôdzi, ktorá uznesenie prijala, alebo ak námietku oznámi predstavenstvu do jedného mesiaca odo dňa, keď sa členská schôdza konala. Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania teda je, či odvolací súd dospel k správne mu záveru, keď žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali splnenie tohto predpokladu ako základnej podmienky pre úspešné podanie žaloby o vyslovenie neplatnosti uznesení členskej schôdzi zhromaždenia delegátov v zmysle ustanovenia § 242 Obchodného zákonníka, teda požiadanie o zaprotokolovanie námietky na členskej schôdzi, ktorá uznesenia prijala, alebo oznámenie námietky predstavenstvu do jedného mesiaca od konania tejto schôdze.

Z obsahu zápisnice zo dňa 19.10.1999 členskej schôdze nie je zrejmé, že by bola zaprotokolovaná námietka žalobcov a taktiež z obsahu zápisnice zo dňa 9.11.1999 je zrejmé, že členovia predsedníctva B a okrem pána V, sa nezúčastnili, a že na ňom nebola zo strany žalobcov žiadna námietka zaprotokolovaná. Z obsahu odvolania (list v spise č. 275) je jednoznačné, že nesplnenie hmotnoprávnej podmienky, zaprotokolovanie námietky alebo oznámenie námietky predstavenstvu, žalovaní namietali až v odvolaní doručenom dňa 31.7.2003, t.j. táto námietka bola predmetom skúmania iba rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutým dovolaním. Podľa žalobcov splnenie tejto hmotnoprávnej podmienky (zaprotokolovanie námietky, alebo oznámenie námietky predstavenstvu, je dôkaz založený na čísle listu 290), oznámenie zo dňa 7.12.1999, ktorým Ing. L. Č a Mgr. I. P oznamujú predstavenstvu B., že zhromaždenie delegátov, uskutočnené dňa 9.11.1999, bolo neplatné a toto doručili formou osobného prevzatia 8.12.1999 podpisom, je podľa súdu neidentifikovateľný. Z takto predloženého dôkazu však nie je zrejmé, že toto sa dá považovať za oznámenie do jedného mesiaca odo dňa členskej schôdze zhromaždenia delegátov, nakoľko fakt, že toto oznámenie bolo doručené, nevyplýva zo žiadneho hodnoverného dôkazu. Podpis na ňom uvedený, ktorý má preukazovať prijatie tohto oznámenie, je nedefinovateľný a žalobcovia žiadnym relevantným dôkazom nepreukázali, že túto povinnosť im vyplývajúcu zo zákona splnili. Pre úspešné podanie žaloby s odkazom na ustanovenie § 242 ods. 1 Obchodného zákonníka bolo povinnosťou žalobcov preukázať splnenie tejto hmotnoprávnej podmienky a nie úlohou súdu vykonávať dokazovanie vo veci splnenia dôkazu, ktoré

splnenie žalovaný jednoznačne poprel. Odvolací súd nepochybil, keď jediný predložený dôkaz na č. listu 290 označil za neviery hodný a pre nesplnenie tejto základnej hmotno-právnej podmienky za nepostačujúci, na základe čoho žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zároveň je potrebné uviesť, že žaloba uplatnená voči žalovanému, správne označenému B, podaním doručeným dňa 12.2.2001 (list v spise č. 23), nebola podaná v zákonnej lehote, na základe čoho už išlo o žalobu nedôvodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) v zmysle ustanovenia § 243a ods. 1 O.s.p. dovolanie ako nedôvodné zamietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že úspešnému žalovanému žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli, a preto mu žiadne trovy Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 17. decembra 2007

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu